

EL DIA DE LA TEVA VIDA

De Jennifer Rodà Casado

(L'escena té lloc al vestidor d'una botiga de roba on venen vestits de casament per a homes. Hi pot haver un mirall, una cadira i un penjador amb uns quants pantalons, americanes, camises i corbates. A està dret, emprovant-se la roba, i B està assegut)

A: I aquest què et sembla? No trobes que m'afavoreix especialment?

B: Si tu ho dius...

A: Amb aquesta camisa l'americana potser no llueix gaire, però amb aquesta altra... Hòstia, nano, però que no veus que bé que em queda? I això que no he tingut temps de passar pel barber perquè em retoqués els cabells, almenys les puntes, ni vaig ben afaitat, ni porto aquella crema hidratant tan bona i tan cara. Però tot i així faré un goig quan arribi el moment... És que ja m'hi veig... I potser deixaré que em maquillin una mica. Res, una cosa discreta, sense estridències. Què carai, que un dia és un dia, i no hi haurà cap més ocasió com aquesta!

B: Tu sempre tan modest i amb aquestes ànsies de protagonisme...

A: Modest, no. D'això se'n diu ser realista!

B: Ara entenc perquè durant tots aquests anys, tot i tenir-te tan a prop, no t'he trobat mai a faltar.

A: Home, tampoc cal que siguis tan barroer, ara.

B: Barroer, no. D'això se'n diu ser sincer!

A: Doncs ja que t'agraden tant les veritats em diràs quin conjunt de tots els que m'he emprovat em queda millor? La dependent, tot i que no ho digui, n'està més que farta de nosaltres. Que li he fet treure tres col·leccions senceres, collons!

B: Ui sí, ja es nota, ja, la diferència...

A: Com que no? Mira el teixit, el tall, el caient, la manera com està cosit, els

botons... I els traus? Que no veus amb quina elegància estan fets? Jo, sens dubte, em quedaria aquest.

B: Pels traus?

A: I tant! Si és que no hi ha color amb la resta.

B: Però quines collonades dius? Tu creus que aquell dia la gent es fixarà en els teus traus? Altra feina tindrà!

A: Ja ho sé, ja ho sé... Tot i que no està de més cuidar aquests petits detalls. Penso que són d'aquelles coses que si no les fas bé quan toquen, després te'n penedeixes sempre més.

B: Tot el que tu vulguis, però trobo que tampoc cal passar-se!

(Es fa un lleuger silenci)

A: Creus que n'hi haurà molta?

B: De què?

A: De gent.

B: I jo què sé!

A: Ja veig que fins a l'últim moment em faran estar amb l'ai al cor. Jo crec que sempre m'he portat bé amb més o menys tothom i espero que en un dia tan especial per a mi ningú em falli...

B: Però tu ja els has avisat?

A: Tu creus que amb tota la feina que se m'ha girat de cop jo he tingut temps de posar-me en contacte amb l'un i amb l'altre? Però en quin món vius? Que, de moment, encara no tinc el do de l'omnipresència!

B: I llavors qui se n'ha encarregat? Perquè suposo que has deixat dit a algú

que havia de fer aquesta feina, no?

A: Tranquil, que l'encàrrec està en mans d'una persona que no escatimarà cap

esforç, ni ben res, perquè tot surti perfecte...

B: Em sembla que ja me n'estic fent una idea...

A: Sí, és que de fet no podia ser ningú altre que la mare. Ella mai em falla... I sé

que ara també estarà al meu costat des del principi fins al final, per a tot el que em faci falta.

B: Pobra dona, si és que és una santa!

A: Massa i tot.

B: M'hi aposto el que vulguis que no li devia fer cap gràcia tenir aquest encàrrec.

A: En això tens tota la raó...

B: És que les coses com siguin: li ha caigut un bon mort a sobre!

A: Tampoc cal que ho diguis així...

B: Que no hem quedat abans que jo era molt sincer? Doncs això!

A: D'acord, d'acord, no t'enfilis per les parets, tu, ara!

B: I et puc demanar com li vas dir que havia d'informar d'això teu a la gent?

A: No m'hi facis pensar, que em fa vergonya i tot...

B: Ai que ja m'imagino el pitjor...

A: Va ser per carta.

B: Per carta? Una cosa tan important i li expliques per carta? T'hi has ben lluit!

A: No tenia cap altra alternativa...

B: Què vols dir?

A: Que sabia de sobres que no li agradaria gens, que gairebé m'odiaria, que es capficaria durant la resta dels seus dies.

B: No ho entenc... Quin problema hi havia?

A: L'elecció de la meua companya de viatge...

B: Vols dir que és tan horrible?

A: Segons ella, sí. Es veu que ja la coneixia d'altres vegades i no li feia gens el pes...

B: Ostres, ara estic ben encuriolit per conèixer-la. Sort que ja falta poc...

A: No sé per què em sembla que a tu tampoc t'agradarà!

B: Jo tinc una ment molt oberta i ho puc entendre gairebé tot... I la mare també ho acabarà acceptant si aquesta era la teua voluntat. Ja ho veuràs.

A: Ara em fa por que ho digui a més gent de la que toca, això meu...

B: Però amb les ànsies que tens de ser el protagonista del dia vols dir que et vindrà de deu o vint persones?

A: Deu o vint? Et quedes curt!

B: Tens raó: coneixent-la de segur que parla amb les seues amigues de tota la vida i amb les del casal de jubilats i amb les que fa punt de creu els dimarts a la tarda.

A: I encara et deixes les que es troba setmanalment a la perruqueria i les del vermut sortint de missa de dotze. Ja veus que de seixanta de més no baixo!

B: Però pensa que el dia s'ho val! Millor que sobri gent que no pas que en falti.

Quina decepció si al final només hi haguessin quatre gats, no?

A: El problema és que el lloc tampoc no és tan gran...

B: I per què no en busques un altre?

A: Perquè ja no hi soc a temps! Que en aquesta vida tot s'ha de fer amb una certa antelació!

B: Fins i tot això?

A: Sí, fins i tot això. I, a més, des de sempre he tingut molt clar que si mai arribava aquest moment, només podia ser allà.

B: Et vols fer el dur i en el fons ets un romàntic!

A: No et diré pas que no... *(Es fa un silenci)* Ostres, has vist aquesta corbata?

B: Sí, l'has tinguda al davant dels morros durant tota l'estona!

A: I què et sembla?

B: Doncs que és una corbata, res més.

A: Fes-me un favor i no et dediquis mai a la moda. El món t'ho agrairà!

B: No pateixis que no en tenia cap intenció...

A: Va, si us plau, que necessito els teus consells... I així faré una mica més contenta la dependenta. Que les dues hores llargues que la pobra ha invertit en nosaltres no les podem pas liquidar amb un "adeu, moltes gràcies, ja ens ho pensarem i fins aviat". Que la matarem d'un disgust! Així què: no trobes que hi queda que ni pintada?

B: Si et refies d'algú que va amb uns texans malgirbats, amb aquesta samarreta descolorida de fa deu temporades —com a mínim— i amb aquestes

vambes tan atrotinades, et diré que sí, que endavant, que és la millor elecció.

Tot i que potser quedaràs massa seriós, no?

A: És que és justament aquesta la idea. Que és una cosa formal i no pas de riure! Com et penses que vindrà tothom? Amb quatre parracs com els teus?

B: Doncs aniries molt més còmode, això ja t'ho ben asseguro. Perquè amb les hores que t'hauràs d'estar allà quedaràs del vestit, de la camisa i de la corbata fins al capdamunt!

A: Que ets exagerat! Ni me'n recordaré, al cap d'unes hores, d'aquest patiment...

B: El que tu diguis!

(A dins del vestidor sona una música)

A: Hòstia que fort!

B: Sí, tu també has vist clar que ens està fent fora de la botiga, no? D'una manera molt subtil, això sí, amb la musiqueta de fons... I mira que al principi semblava una mosqueta morta, la paia!

A: Que no t'estic parlant d'això!

B: Ah no?

A: No, burro, que no n'agafes ni una al vol! No t'has adonat de quina cançó està sonant?

(B escolta un moment la cançó i, quan la reconeix, la taral·leja, es posa a ballar fent mofa i es planta davant de A, que està com absent, amb una cara de felicitat pels records que li evoca la música)

B: Ei, tu, que ja pots tornar a baixar a aquest món, que amb aquesta cara

sembla que l'hagis abandonat per moments!

A: És que feia tant que no l'escoltava... No sé si algú haurà pensat a incloure-la... Potser la mare... O ella... Tot i que no sé si cap de les dues sap que aquesta cançó és tan important per a mi.

B: Has de confiar que sí...

A: De fet, ja ho estic visualitzant i de segur que sonarà quan s'aixequi algú per llegir alguna cosa.

B: També hi haurà discursos?

A: Sempre hi ha qui està disposat a dir unes paraules boniques per fer-ho tot més tendre i emotiu.

B: Ai que ja veig que serà un mar de llàgrimes...

A: No és la meva intenció, però crec que serà inevitable.

B: Sobretot que a ningú se li acudeixi recitar aquells poemes tan cursis...

A: Això ja no està a les meves mans. Que tothom faci el que bonament pugui! I prometo no ser crític amb ben res. No seria just per part meva...

(Es fa un silenci i A sembla cansat)

A: Em sembla que aniré a demanar una altra cadira a la dependenta.

B: I tant, home! I de passada encarrega-li un cafè amb gel, una cervesa i un parell d'ensaimades, i li dius que tot mirant roba ens han entrat ganes de berenar... Que vols que et buidi els dos ulls o què? Si vols, seu aquí.

A: Doncs no et diré pas que no, que tinc les cames ben baldades.

B: Això rai, després t'hi poses una mica de gel o de crema hidratant o truques

al teu fisioterapeuta perquè te les descarregui. Quan li diguis que les tens fatal per culpa d'aquesta colla de vestits es farà un bon tip de riure!

A: Crec que no podrà ser...

B: Ja veuràs que sí! Ets un bon client i sempre et fa un forat a la seva agenda, per més atapeïda que la tingui.

A: Aquesta vegada em penso que ni amb això tornaré a tenir les cames d'abans.

B: Ostres, tu, a veure si resultarà que en entrar en aquest vestidor t'has demacrat de cop!

A: Ja no descarto res...

B: Doncs ara que estàs assegut aprofita per descansar, que potser més tard no podràs...

A: Ja et ben juro jo que sí! Encara que sigui el meu dia m'ho penso prendre tot amb molta calma. Agafar una mica de perspectiva sempre va bé.

B: A veure si ara resultarà que...

A: Que què?

B: Tu ja estàs segur del que estàs a punt de fer?

A: Si vols que et sigui sincer, em sembla que per a una cosa com aquesta no s'acaba d'estar mai preparat del tot.

B: I això que tothom diu que és per a tota la vida!

A: Potser és el que fa més por de tot...

B: Sempre et pots acabar fent enrere...

A: No, ara ja és massa tard. Ja està tot a punt.

(Es fa un breu silenci i A aprofita per aixecar-se de la cadira i anar-se'n cap on hi ha la roba. B es torna a asseure)

B: Així què? Al final et quedes aquest?

A: Sí, crec que sí. És amb el que m'hi veig i m'hi sento més bé.

B: He de reconèixer que t'afavoreix... I la corbata també és molt encertada.

A: Ai que t'estàs estovant...

B: No és això... Però veig que estàs tan il·lusionat que quasi me n'he d'alegrar per força.

A: Si és que ets un tros de pa... No saps les vegades que m'he arribat a preguntar com m'has pogut suportar durant tant de temps? Santa paciència!

B: Tu també has hagut de suar una mica amb mi, no? O sigui que suposo que podem dir que estem en paus.

A: Sí, finalment ho estem.

(A i B s'abracen)

B: Va, va, va, que encara em faràs plorar i prefereixo reservar-me per al gran moment.

A: Doncs així ja està. Dic a la dependenta que em cobri això i ja podem anar tirant, no?

B: Ara que hi penso...

A: Digues...

B: Res, res, que no em vull ficar allà on no em demanen...

A: Vinga, no et facis pregar que se'ns està acabant el temps, nano!

B: I les flors?

A: Quines flors?

B: Les que sempre es posen en les ocasions especials!

A: Ostres, doncs això no ho tenia controlat...

B: Creus que ella hi haurà pensat?

A: No n'hem parlat, però ho dubto. Et puc demanar un favor?

B: És clar que sí.

A: Te'n pots encarregar tu? No vull donar més feina a la mare. I ella no sé si
estarà per a aquestes coses...

B: Ai quina companya de viatge més ocupada que t'has buscat! Sort que jo
estic en tot...

(B es posa a riure i treu una corona fúnebre de flors del darrere de la cadira)

A: Tota la vida junts i veig que encara hi ha ocasions en què em pots
sorprendre.

B: No t'equivoquis: aquí el de les sorpreses només ets tu!

(Es tanca, de cop, el llum del vestidor)

FI